

Albrechtsen (VS):

De borgerlige ordførere har gjort en indsats her under debatten for at bagatellisere de problemer, som er baggrunden for, at det her forslag er fremsat af VS og SF.

Vi havde en forventning om, at bl.a. de dødsfald, der fandt sted i forbindelse med røggasulykkerne inden for Livgarden, og også det, hr. Thoft var inde på, og som skete i Frømandskorpset, havde ført til, at man fra statens side havde vist åbenhed over for de krav, der også af personellets organisationer gennem tiderne har været rejst om at få forbedret sikkerhedsforholdene. Men der har mig bekendt ikke været nogen seriøs imødekommethed fra ministerens side, ej heller over for personellets organisationer. Det synes jeg er alvorligt og baggrund nok for at rejse et forslag som det her.

Så vil jeg vende tilbage til løsningen, som vi må diskutere.

I en artikel i Fagligt Forsvar, nr. 1 i år, omtales en debat, der har været om arbejdsmiljøet:

»En soldat, der ikke har fået ordentlig instruktion og advarsel om faren ved at anvende automatgevær, affyrede dette fra lysken, idet han ikke kunne få det til at genlade ved normal brug fra skulderen. Det førte til blodpropper i benet ...«

Formanden

Må vi bede om at få præciseret citaterne.

Albrechtsen (VS):

Ja, undskyld, hr. formand, jeg nævnte, at det var fra Fagligt Forsvar 1987, nr. 1.

Formanden

Hvornår begyndte det og sluttede det?

Albrechtsen (VS):

Skal jeg læse det op igen?

Formanden:

Ja tak.

Albrechtsen (VS):

Så gentager jeg: Fagligt Forsvar 1987, nr. 1:

»En soldat, der ikke har fået ordentlig instruktion og advarsel om faren ved at anvende

de automatgevær, affyrede dette fra lysken, idet han ikke kunne få det til at genlade ved normal brug fra skulderen. Det førte til blodpropper i benet.«

Der henvises til andre episoder i denne debat:

»En soldat, der bliver beordret på forhindringsbanen i strengt frostvejr, springer ned i en sandgrav og får ødelagt sine ben, blot fordi det er en del af den daglige rutine.«

Dette er episoder, som er normale inden for forsvaret. Nogle gange indberettes de, andre gange indberettes der ikke, og registreringssystemet er efter de oplysninger, vi har kunnet fremskaffe, ikke særlig godt. Det var et punkt, hr. Stinus var inde på, og hvor han gav tilsagn om, at der må gøres noget for at få et mere korrekt og sikkert overblik over, hvad der sker.

Jeg vil godt spørge Socialdemokratiets ordfører, hvad det helt præcist er, Socialdemokratiet vil være med til at sikre. Jeg konstaterede, at der er et flertal af Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet og SF og VS, som i modsætning til de borgerlige ordførere er indstillet på, at der må gøres noget.

Socialdemokratiet har bl.a. peget på – det har hr. Hjortnæs i hvert fald i nogle artikler, også i Fagligt Forsvar – at man kunne styrke talsmandsorganisationens rolle. Man kunne f.eks. styrke talsmandsfunktionen ved at sikre, at sikkerhed blev et fast punkt på dagsordenen. Jeg vil tillade mig at citere vedrørende konstablernes holdning, som også er tilkendegivet i Fagligt Forsvar 1987, nr. 1:

»Konstabelgruppen har ry for at være loyal og er udstyret med stor tålmodighed, i håb om, at samarbejdssystemet virkelig vil gå seriøst ind i behandlingen af disse emner. Og til trods for, at det klart fremgår af loven om samarbejde, at der skal drøftes sikkerhedsforhold i talsmandsudvalgene, så viser ledelsen alligevel ikke nogen voldsom interesse, fordi der nødvendigvis skulle pilles ved dens ret til at bestemme, hvad der er egentlig militær tjeneste.«

Dette citat viser, at i hvert fald hvad angår konstablerne, har der ikke hidtil været nogen imødekommethed at spore, hvad angik den udvej, der ligger i at styrke talsmandssystemet.

Vi vil meget gerne være med til sammen med Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet at se på, om der er muligheder ad den